

Hoeveel CO₂ kostte deze paprika?

Ondernemers in de tuinbouwsector kunnen dankzij een nieuw protocol de CO₂-voetafdruk van hun product van zaaigoed tot supermarktschap berekenen. Daarbij zit een tool die de telers, handelaren en transporteurs kan laten zien waar de uitstoot plaatsvindt.

Het LEI ontwikkelde het rekenmodel samen met Wageningen UR Glastuinbouw, Blonk Milieuadvies en Milieu Project Sierteelt. Het model houdt rekening met verschillen tussen teelttechnieken, waar en in welke weken het product wordt geproduceerd en afgezet, de manier van transport, en onderscheidt schakels in de keten als opweek, teelt, verwerking en opslag. De tuinder berekent de CO₂-belasting op verzoek van afnemers, en kan dat doen voor producten die gaan per pot (potplanten), per kilo (zoals tomaten) en per steel (zoals rozen).

Aan broeikasgassen stoot de Nederlandse glastuinbouw vooral CO₂ en methaan uit, in het buitenland spelen lachgas, ammoniak en CO₂ door transport een grotere rol door meer gebruik van mest en gewasbeschermingsmiddelen, en de afstand tot de plaats van levering.

De Nederlandse sector is wereldwijd de eerste sector die dit onderwerp zelf heeft opgepakt.

In landen als Engeland, Frankrijk, Duitsland en de Verenigde Staten waren het vooral grootwinkelbedrijven die op informatie over de voetafdruk aandrongen. Het Nederlandse protocol en de bijbehorende tool sluiten aan op internationale afspraken, PAS 2050. Het meest ingewikkeld en internationaal afwijkend was de component energiegebruik, vertelt onderzoeker Pepijn Smit van het LEI.

‘In Nederland wordt vrij energie-intensief geteeld, met complexe installaties, waarbij tuinders niet alleen energie inkopen maar ook verkopen uit eigen opwekking. Dat heeft grote invloed op de voetafdruk, maar is onbekend in het buitenland; wkk’s zijn iets typisch Nederlands. We kijken nu of het rekenmodel dat in Nederland voor energiegebruik is ontwikkeld, ook internationaal kan gaan gelden.’ Een ander verschil met het buitenland is dat tuinbouwbedrijven hier in bulk aan een handelsorganisatie leveren. ‘Dan kun je over die bulk slechts een gemiddelde berekenen, want dan is de keten verder onbekend. Als een bedrijf één op één aan een eindverkoper levert, kun je wel aan de voetafdruk van een levering precies een uiting geven.’

Het Productschap Tuinbouw stuurt aan op internationale harmonisatie van deze manier van berekenen van de voetafdruk, en wil er straks modules voor milieuaspecten als water en maatschappelijk verantwoord ondernemerschap aan toevoegen.

Het onderzoek werd uitgevoerd in opdracht van het ministerie van EL&I en het Productschap Tuinbouw.

Contact:

pepijn.smit@wur.nl
070 - 335 81 44